

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Czugler Péter Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Czugler Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Böde Tamás Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Böde Tamás ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen hibás teljesítésből eredő igény érvényesítése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. február 8. napján kelt 63.P.24.596/2008/27. számú ítéletével szemben a felperes által 29. és 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen az alperesnek fellebbezési eljárási költség fejében 15 napon belül 250.000 (azaz kettőszázötvenezer) Ft + Áfa ügyvédi munkadíjat.

Kötelezi továbbá a bíróság a felperest arra is, hogy az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 574.600 (azaz ötszázhetvennégyezer-hatszáz) Ft fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

2006. július 18-án a felperes, mint vevő és a R. Kft., mint eladó adásvételi szerződést írtak alá, mely szerint a felperes 9.050.400 Ft-ért megvásárolta az eladótól egy Renault Espace Grand Privilége 2,2 dCi 140LE gépjárművet. Ténylegesen az eladó csereautóként adta a gépjárművet a felperes tulajdonába a 2004. július 15-én vásárolt azonos típusú gépjármű helyett. A perbeli gépkocsin több ízben végeztek javítást a Szervizben, ami előbb a R. Kft. szervize volt, majd pedig az alperes által a R. Kft.-vel 2008. január 8-án kelt vagyonátruházási megállapodás alapján az alperesé lett. Az alperes márkaszerviz.

A vagyonátruházási megállapodással az alperes megvásárolta az eladó személygépkocsi forgalmazási és javítási üzletágát, így a Szervizt, továbbá a tevékenység végzéséhez szükséges vagyontárgyakat és raktárkészleteket, valamint az üzletággal összefüggésben álló ügyfeleket, az ügyfelekről vezetett

elektronikus nyilvántartást és statisztikát. A felek rögzítették a szerződésben, hogy az engedményezett szerződésekben foglalt jogok és kötelezettségek tekintetében az alperes, mint jogutód az eladó helyébe lép, a jogutódlásról az engedményezett szerződések szerződő feleit az átruházás időpontjától számított, legkésőbb 15 napon belül értesítik. Olyan szerződések képezték az engedményezés tárgyát, amelyekben a R. Kft. arra vállalt kötelezettséget, hogy az értékesített gépjárműveket fix áron visszavásárolja. Más szerződések vonatkozásában nem történt engedményezés (és tartozásátvállalás) a felek között. A Gazdasági Versenyhivatal 25/2008.VJ határozatával engedélyezte, hogy az alperes megvásárolja a R. Kft. személygépkocsi forgalmazási és javítási üzletágát.

A felperes a 2008. április 25-én kelt a Szervizhez címzett nyilatkozatával elállt a 2006. július 18-ai adásvételi szerződéstől, kérte a gépkocsi vételárának visszatérítését, és a gépjárművet a telephelyen hagyta. Az alperes a 2008. május 13-án és 2008. június 16-án kelt levelében közölte a felperessel, hogy az általa jelzett hibák nem tartoznak a jótállás, vagy kellékszavatosság körébe, ezért azok az elállás alapjául nem szolgálhatnak. Nem áll módjában elfogadni az elállást az alperes elődjével kötött szerződéstől, erre figyelemmel az elődje és a felperes között létrejött adásvételi szerződést érvényesnek tekinti. Felszólította a felperest, hogy a gépjárművet a telephelyről szállítsa el.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes arra irányuló keresetét, hogy a bíróság állapítsa meg azt, hogy érvényesen állt el a 2006. július 18-án megkötött szerződéstől, továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 9.050.400 Ft, ezen összeg után 2006. július 18-tól járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatok megfizetésére, kártérítés címén 527.000 Ft és ezen összeg után 2008. július 17-től járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatok, valamint a perköltség megfizetésére, s hogy a bíróság keresse meg az alperes székhelye szerint illetékes jegyzőt a gépkocsi tulajdonosának személyében bekövetkezett változás átvezetése végett.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes nem jogutódja a R. Kft-nek. Sem általános, sem egyedi jogutódlás nem történt a perbeli gépkocsi vonatkozásában. Az alperes nem minősül a R. Kft. jogutódjának sem törvény, sem szerződés alapján. A vagyonátruházási szerződésben a tételesen felsorolt átadásra kerülő szerződések között a felperessel között adásvételi szerződés nem szerepel. Nem valósult meg sem összeolvadás, sem beolvadás, hanem a vagyonátruházási megállapodás alapján az abban meghatározott vállalkozásrész megszerzésével jött létre az engedélyköteles összefonódás. A versenyhivatal által megadott engedély a jogutódlásra vonatkozó rendelkezést nem tartalmaz. Az alperes által felpereshez írott levelek sem alapozzák meg a felperes igényét az alperessel szemben. A jogutód egyoldalú nyilatkozata alapján jogutódlás nem valósulhatott meg. Az alperes a szervizelési munkálatokat a márkaszerződése alapján teljesítette, nem pedig a felek között létrejött szerződés alapján. Így az alperes által kibocsátott számlák sem alapozzák meg a felperes igényét. Arra sem volt peradat, hogy az alperes cégjogilag vált volna a R. Kft. jogutódjává.

Az elsőfokú bíróság kifejtette azt is, hogy a felperesnek a Pp. 123. §-ára alapított megállapítási keresete sem alapos, annak feltételei nem állnak fenn, hiszen megállapításra irányuló egyéb kereseti kérelemnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejártának hiányában, vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.

A felperes marasztalásra irányuló keresetet is előterjesztett a perben. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes indítványára több ízben megkísérelte megidézni tanúként a R. Kft. ügyvezetőjét, aki életvitelszerűen külföldön tartózkodik. A tanúnak küldött idézések ellenére a tanú nem jelent meg a tárgyaláson, a bíróság az eljárás ésszerű határidőn belüli befejezése érdekében végül mellőzte a tanú kihallgatását, mert a jogvita a rendelkezésre álló okiratok alapján és a kihallgatott tanú vallomását követően a ki nem hallgatott tanú vallomása nélkül is elbíráható volt.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdésére, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára és (6) bekezdésére utalással döntött.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 163. § (1) bekezdésére és 252. § (3) bekezdésére hivatkozással. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete nem alkalmas érdemi felülbírálatra, az elsőfokú bíróság indokolás nélkül mellőzte a felperes bizonyítási indítványait és nem tárta fel az irányadó tényállást.

A felperes hivatkozott arra, hogy a Gazdasági Versenyhivatal 25/2008.VJ iratainak beszerzésére is szükség lett volna a tényállás megállapításához, továbbá szükség lett volna a R. Kft. ügyvezetőjének tanúkénti kihallgatására is, akár külföldi bíróság megkeresése útján. A felperes álláspontja szerint az alperes ügyvezetőjének tanúvallomása ellentétben áll a Gazdasági Versenyhivatal határozatával, hiszen a felek által a versenyhivatalhoz intézett kérelemben a felek akként nyilatkoztak, hogy az összefonódással az alperes a jogelődje ügyfeleinek adatai mellett az ügyfeleket is átveszi. Ehhez képest a tanú azt vallotta, hogy csak az ügyféladatokat vette meg. A bíróságnak ezen ellentmondást fel kellett volna tárnia, vagy a másik szerződő fél meghallgatásával, vagy a versenyhivatal megkeresésével.

A felperes hangsúlyozta, hogy az alperes az ügyfelek megvásárlásával a velük kötött szerződésekbe is jogutódként belépett. E körben hivatkozott az alperes 2008. évi beszámolójára és mérlegére, továbbá arra, hogy az alperes által a felpereshez intézett levelekben is jogutódnak tekintette magát az alperes.

Az alperes korábbi nyilatkozataival szemben a Ptk. 242. § (1) bekezdése alapján a bizonyítási kötelezettség az alperest terhelte, a bíróság ezt figyelmen kívül hagyta, emiatt az ítélet sérti a Pp. 3. § (3) bekezdését.

Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Tpvt. 23. § (1) bekezdését is. Önmagában az alperesi jogutódlás engedélyezésének a tényéből is következik, hogy az érintett vállalkozásrész tekintetében kizárólag univerzális jogutódlás következett be. A R. Kft. a tevékenységét beszüntette, azt átadta az alperesnek, ez feltételezi az univerzális jogutódlást, így az elsőfokú bíróság ítélete jogilag is téves. Az elállási nyilatkozaton szereplő címzés alapján a levél címzettjének tekintette magát az alperes, ami kitűnik az F/12. szám alatt csatol válaszlévléből.

A felperes utalt arra is, hogy önmagában is értékelni kell azt a körülményt, hogy az alperes későbbi előadásaival ellentétben a felperest megtévesztve magát jogutódnak tüntette fel, ez felveti az alperessel szemben a Ptk. 6. §, illetve 339. § alkalmazásának lehetőségét, illetve az elsőfokú bíróságnak az alperes rosszhiszemű pervitele miatt a pernyertességtől függetlenül a perköltség viselésére az alperest kellett volna köteleznie.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte helyes indokainál fogva.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt. A döntéshez szükséges körben a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, a Gazdasági Versenyhivatal iratait beszerezte. A felperes által indítványozott tanú kihallgatására pedig amiatt nem volt módja, mert a tanú többszöri idézés ellenére sem jelent meg a tárgyaláson, a tanú külföldi lakóhelyének, tartózkodási helyének a címe nem volt ismert, ennek hiányában külföldi jogsegély igénybevételére nem volt mód, de e mellett a tanú kihallgatása nélkül is megállapítható volt a tényállás az okiratokból és a kihallgatott tanú vallomásából.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat, az így megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le, és helyes az érdemi döntése is, így a másodfokú bíróság lényegében helyes indokainál fogva hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az alperes márkaszerviz volt. Az egyes tartós fogyasztási cikkekre vonatkozó kötelező jótállásról szóló 151/2003.(IX.22.) Korm. rendelet 5. § (1) bekezdése szerint a fogyasztó a javítás iránti igényét a forgalmazó által a jótállási jegyen feltüntetett javító szolgáltatónál közvetlenül is érvényesítheti. Ugyanezen kormány rendelet 1. § (3) bekezdése szerint a jótállási kötelezettség teljesítése azt terheli, akit a fogyasztói szerződés a szerződés tárgyát képező szolgáltatás nyújtására kötelez, tehát a jótállási kötelezettség kötelezettje a forgalmazó, azaz a gépjármű eladója, a R. Kft.

Az alperes a perbeli gépkocsin, mint a márkaszerviz végzett javításokat, e körben a forgalmazó teljesítési segédje volt, ekként pedig tehetett jognyilatkozatot a saját nevében arról, hogy a felperes által hivatkozott hibák nem szolgálhatnak a szerződéstől való elállás alapjaként.

Az alperes a felpereshez intézett válaszlevelében az előd kifejezést, nem pedig a jogelőd kifejezést használta, tehát a válaszlevelek tartalmából önmagában nem következik, hogy az alperes a R. Kft. jogutódja lenne.

A vagyonátruházási szerződésben az alperes vagyonrészt vásárolt a R. Kft-től. A vagyonátruházási megállapodás tartalma szerint nem minősül sem összeolvadásnak, sem beolvadásnak (Gt. 70. §. 79. §, 80. §, 81. §). Emellett a bíróság helyesen vizsgálta azt is, hogy a vagyonátruházási megállapodás szerint bekövetkezett-e szinguláris jogutódlás. Az elsőfokú bíróság a vagyonátruházási szerződésből és annak mellékletéből helytállóan vont le következtetést arra, hogy egyedi jogutódlás sem következett be. Az eladó által az alperesre engedményezett szerződések közé nem tartozik az eladó és a felperes által kötött adásvételi szerződés. E vonatkozásban nem került sor sem a Ptk. 328. § (1) bekezdése szerinti engedményezésre, sem a Ptk. 332. § szerinti tartozás átvállalásra. A vagyonátruházási szerződés 1.2.(ii). pontja csak azoknak a szerződéseknek az átruházását jelöli meg, amik a 2. számú mellékletben vannak. Az i. pontban említett ügyfelek alatt goodwill átadását, vagyis csak az ügyfélkörnek az átadását, azok adatainak átadását jelentik, ahogy azt a kihallgatott tanú vallotta. A szerződés 5.3.1. pontjában pedig a felek azt rögzítették, hogy az engedményezett szerződésekben foglalt jogok és kötelezettségek tekintetében lép az alperes az eladó helyébe, mint jogutód. A 2. számú melléklet szerint pedig ezek az úgynevezett flottaszerződések voltak, mely körbe nem tartozott az eladónak a felperessel kötött szerződése.

Az alperes felpereshez intézett válaszlevelei nem minősülnek a Ptk. 242. §-ában szabályozott tartozáselismerésnek, így ebben a körben az elsőfokú bíróságnak nem volt a felperes által hivatkozott a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettsége.

A felperes az elállással kapcsolatos szavatossági és jótállási jogait, illetve a Ptk. 310. §-ára alapított igényét is a forgalmazóval szemben érvényesíthette volna, az alperessel szemben azonban nem.

A felperes az elsőfokú eljárásban nem érvényesített sem a Ptk. 6. §-ára, sem a Ptk. 339. §-ára alapított követelést, amely igény nem csak a követelés jogcímében való eltérést jelent, hanem az érvényesíteni kívánt jog megváltozását jelenti, így az erre alapított követelés a másodfokú eljárásban meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül a Ptk. 247. § (1) bekezdés alapján.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viselésről is helytállóan döntött. E körben a perköltség viselés főszabályát alkalmazta, speciális perköltség viselési szabály

alkalmazásának a feltételei nem állnak fenn, ugyanis az alperes pervitele nem minősíthető rosszhiszeműnek.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás költségeinek viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése, továbbá a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontján és (5) bekezdésén, valamint a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2011. november 16.

Dr. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pestovics Ilona s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő